

Dylan

Πρώτη Οκτωβρίου του 2017. Σήμερα γίνομαι δέκα χρονών! Λέγομαι Dylan και είμαι από τη Συρία, γιος προσφύγων και ένας από τους λίγους επιζώντες του χωριού μου. Έφτασα στη Λέρο πριν από ένα μήνα μόνος μου· η μαμά μου είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια της γέννας μου, δεν τη γνώρισα ποτέ μου! Ήρωάς μου ήταν ο πατέρας μου. Ήταν πάντα δίπλα μου, μέχρι την ημέρα που ταξιδέψαμε στην Ελλάδα. Στη διαδρομή τον έπιασαν οι τζιχαντιστές. Εγώ τους ξέφυγα. Όμως ο μπαμπάς μου όχι!

«Ημέρα των γενεθλίων σου», θα λέτε, «και εσύ κλαίς;»

Ναι κλαίω, αλλά δεν το βάζω κάτω. Τ' αστέρια στον ουρανό είναι σαν τον πατέρα μου: από καιρό νεκρά. Είναι αρκετές οι μέρες που έφυγε από τη ζωή, που δεν θυμάμαι τον χρωματισμό της φωνής του, τα λαμπερά κατάμαυρα μάτια του, την οικεία μυρωδιά του, την ανάσα του, το πώς μου έλεγε σ' αγαπώ, το πώς με συμβούλευε, τον τρόπο που μιλούσε για τη μαμά· τόση αγάπη κρυμμένη πίσω από μια απόμακρη αντρική φιγούρα.

Έτσι και τα αστέρια στον ουρανό, δεν θα μάθουμε ποτέ το πόσο φωτεινά ήταν, πόσους πλανήτες φώτιζαν ταυτόχρονα, γιατί δημιουργήθηκαν, τι ήταν ακριβώς ή τι πάθαιναν αυτά ή οι γύρω τους, όταν πέθαιναν. Τ' αστέρια στον ουρανό και ο πατέρας μου στα μάτια μου υπάρχουν μόνο ως μια λάμψη, ως μια μακρινή αλλά τόσο δυνατή σκέψη. Τόσο μικρή η λάμψη, αλλά συνάμα τόσο ικανή και φωτεινή να σε καθοδηγήσει στα πιο σκοτεινά και απόμερα μονοπάτια της ψυχής σου, κάνοντας τη μάχη με το σκοτάδι πιο εύκολη! Τα μεν ψηλά στον ουρανό, ο δε κάτω, στην καρδιά μου, κάνουν, αν μη τι άλλο, τα πράγματα πιο ελπιδοφόρα.

Το κλίμα ξαφνικά έγινε πιο «βαρύ», σκέφτομαι και η σκέψη μου αποτυπώνεται σαν έκφραση πόνου και αγανάκτησης στο κάτασπρο πρόσωπό μου, ενώ τα καταγάλανα μάτια μου μοιάζουν πλέον με το πιο σκοτεινό μπλε του ωκεανού και η δημοσιογράφος το αντιλαμβάνεται.

«Τι έγινε Dylan, είσαι καλά; Θέλεις να συνεχίσουμε ή δεν είσαι έτοιμος ακόμη;»

Το βλέμμα μου και η σκέψη μου βρίσκουν για άλλη μια φορά συντροφιά στο κενό. Μετά από κάμποση ώρα, ανασκουμπώνομαι και παίρνω δύναμη από την αγάπη της νεκρής πλέον οικογένειας μου, -τραγική- ειρωνεία δεν είναι;

«Μη νομίζετε πως όλα είναι καλά, για εμάς τους πρόσφυγες... Η ζωή μας έπιασε πάτο, όταν ξυπνήσαμε ξαφνικά ένα πρωί από τους πυροβολισμούς. Η ζωή μάς ισοπέδωσε, όταν είδαμε τα σπίτια μας να καταστρέφονται και την πατρίδα μας από όμορφη και ζεστή φωλιά να γίνεται πεδίο μάχης. Μη νομίζετε και εμείς χάσαμε την οικογένειά μας. Είμαι μόνος μου, είμαι δέκα χρονών και

αντί να χαίρομαι τη ζωή όπως τα υπόλοιπα παιδιά, προσπαθώ να επιβιώσω από τις αρρώστιες, από την πείνα και την έλλειψη αγάπης και οικογένειας σε μια χώρα άγνωστη, ξένη! Σε μια χώρα που δεν μας βλέπουν σαν ανθρώπους, επειδή έχουμε άλλη θρησκεία.

Εγώ θα ζήσω και θα δώσω μάχη, για να έχουν όλοι τον σεβασμό και την ελευθερία που τους ανήκει. Όσο διαφορετικές θρησκείες και θεούς κι αν λατρεύουμε, όλοι διδάσκουν να αγαπάς και να σέβεσαι τον πλησίον σου, όταν γύρω μας η ζήλεια και η απάθεια κατατροπώνουν τους ανθρώπους.
-Πίστη και ψυχική δύναμη εύχομαι!-

Είμαι μόνο δέκα χρονών, όμως η ζωή μου έχει περάσει από σαράντα κύματα και έχω αντικρούσει θεούς και δαίμονες. Δεν είμαι κλέφτης, είμαι απλά ένας αλλόθρησκος που ζητάει λίγη «αγάπη», για να ορθοποδήσει μόνος του στο δύσκολο αυτό ταξίδι της ζωής. Ζητώ συγγνώμη εκ μέρους όλων των συμπατριωτών μου που φέρθηκαν άσχημα. Είμαστε απλά φοβισμένοι άνθρωποι· ξένοι και αποκαμωμένοι.

Η συνέντευξη συνεχίζει και πολλοί κάτοικοι, Σύριοι πρόσφυγες και η δημοσιογράφος συγκινούνται. Όλοι νιώθουν διαφορετικά τώρα, πιο σοφοί και ευλογημένοι. Βλέπουν τον κόσμο με μια πιο ελπιδοφόρα ματιά, ελπίζουν σε ένα καλύτερο αύριο για όλους, προσπαθούν για κάτι καλύτερο, χαμογελώντας στη μοίρα του μέλλοντος τους για όσες όμορφες στιγμές πρόκειται να έρθουν! Ο λόγος του μικρού Dylan ακούγεται σε όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και κάθε άνθρωπος σκέφτεται και συμπληρώνει τη δική του άποψη σε αυτό το μεγάλο τοίχος που πλέον έχει υψωθεί κατά των εξεγέρσεων του Τζιχάντ. Κάθε ηλικίας άνθρωπος προσπαθεί για κάτι καλύτερο από την πλευρά του. Μάλιστα μια γυναίκα από την Αβάνα της Κούβας ανέβασε ένα post στο λογαριασμό της στο Facebook, γράφοντας: «Ο μικρός Dylan δεν είναι τόσο μικρός όσο φαίνεται· η ψυχή που κουβαλάει είναι τόσο μεγάλη που μπορεί να αγαπήσει όλη την υφήλιο. Προσωπικά θα τον χαρακτήριζα και 'Τέχνη'. Εξάλλου, τέχνη δεν είναι να μπορείς να αλλάξεις την πραγματικότητα των άλλων; Γιατί ο Dylan σίγουρα άλλαξε και συνεχίζει να αλλάζει τη δική μας.»

Μετά από αυτή τη δημοσίευση, σαν να άνοιξαν τα μάτια τους οι άνθρωποι και προσπάθησαν με νύχια και με δόντια για ένα καλύτερο κόσμο, στον οποίο θα επιθυμούσαν όλοι να ζήσουν για αιώνες. Προσπάθησαν για μια κοινωνία, στην οποία η ευτυχία του διπλανού και η δική τους αποτελεί κύριο και μοναδικό στόχο όλων. Ο υλιστικός χαρακτήρας της κοινωνίας άλλαξε και πλέον οι άνθρωποι πίσω από καθετί, προσπαθούν να αναζητούν την ουσία.

Πρώτη Οκτώβρη του 2030. Σήμερα γίνομαι 23 ετών. Είμαι ο Dylan και χαίρομαι τα γενέθλιά μου πλέον μαζί με την οικογένειά μου. Οι γονείς μου και τα αδέρφια μου είναι Έλληνες. Με υιοθέτησαν και αγάπησαν κάθε ίνα του εαυτού μου από την πρώτη στιγμή. Στα μάτια τους βρήκα τη ζεστασιά

που έψαχνα. Πλέον δεν αισθάνομαι λίγος μπροστά στους άλλους. Πλέον δεν βλέπω τους ίδιους εφιάλτες, κάνω έναν ήσυχο ύπνο γεμάτο όνειρα. Ελπίζω και χαμογελώ ξανά!

Μετά από 13 χρόνια τα πράγματα είναι πολύ ελπιδοφόρα. Τα κρούσματα ρατσισμού, οι θρησκευτικοί πόλεμοι και ο χλευασμός αποτελούν αντιμετώπισιμα φαινόμενα. Πέρασε πολύς καιρός και χρειάστηκε μεγάλος αγώνας, αλλά τα καταφέραμε! Ο αγώνας όμως δεν σταματάει εδώ! Ο σεβασμός καθορίζει τον άνθρωπο. Σύμφωνα με τον Πασκάλ, «το πρώτο αποτέλεσμα της αγάπης, είναι η έμπνευση ενός μεγάλου σεβασμού.»

Είτε ευτυχώς, είτε δυστυχώς η αγάπη έχει ανασταλτικό ρόλο και αυτό το έμαθα από μικρός. Συνήθως, η αγάπη "συγκρατεί" τη συμπεριφορά μας και καθένας "φιλτράρει" τις σκέψεις του, πριν τις διατυπώσει γραπτώς ή προφορικώς, ώστε να μην πληγώσει τους ανθρώπους του.

Ξαφνικά, το βλέμμα μου εστιάζει στο κενό και χάνομαι στον κόσμο μου. Ο παραλογισμός αντικαθιστά τη λογική. Πλέον μιλάω σαν σωστός Έλληνας και βάζω σε μια σειρά τις σκέψεις μου. Νιώθω περήφανος για τον εαυτό μου!

Γυρίζοντας για ακόμη μια φορά στο τώρα, σκέφτομαι την ημέρα των γενεθλίων μου το 2017. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου ότι θα κάνω τα πάντα για να νιώθει κάθε άνθρωπος ελεύθερος και σεβαστός. Καθένας αφήνει το στίγμα του στην κοινωνία και αυτό θα αποτελέσει το δικό μου.

Ο σεβασμός προς τους άλλους ανθρώπους, γνωστούς και αγνώστους, κοντινούς και μακρινούς, ανθρώπους στο μετρό, στους φίλους, στους θεατές μιας διαφήμισης, στις γυναίκες του τρίτου κόσμου.

Έμαθα και έζησα τι γίνεται, όταν ο σεβασμός απουσιάζει. Είδα πού ήμουν. Είδα πού θέλω να φτάσω -και πόσο δύσκολη είναι η διαδρομή, γεμάτη «στροφές και λακκούβες». Είδα τι ήθελα να αποφύγω. Είδα τι θέλω οπωσδήποτε να ζήσω!

Η ώρα 12.00 και μετά από δύο γεμάτες φορτισμένες συναισθηματικά ώρες τελειώνω την ομιλία μου. Η εκφώνησή της θα γίνει σε τρεις ώρες από τώρα.

Είμαι περήφανος με την εκδοχή του εαυτού μου, που έχω μπροστά μου αυτή τη στιγμή.

Είμαι ο ιδρυτής ενός οργανισμού που προσφέρει στέγη και τροφή σε φτωχούς και μόνους ανθρώπους, οι οποίοι χρειάζονται μια βοήθεια, ώστε να ορθοποδήσουν ξανά και να αποκτήσουν όλα όσα ονειρεύονται!

Έχω μια υπέροχη οικογένεια και μια ακόμα πιο υπέροχη γυναίκα.

Η ζωή είναι ένα ταξίδι. Κάθε πρόβλημα και στεναχώρια αποτελεί και μια δοκιμασία για τον τελικό προορισμό μας. Η ευτυχία και η αγάπη κρύβεται πίσω από κάθε δύσκολη στιγμή, αρκεί να βρεις

τον κατάλληλο φακό, για να αντιληφθεί κανείς όλα όσα υπάρχουν πίσω από το πρόβλημα που περνάει. Η ζωή είναι όμορφη σε όλες της τις φάσεις, με διαφορετικό όμως τρόπο κάθε φορά.

Η ώρα 5.00μ.μ. Και τα χειροκροτήματα ηχούν στα αυτιά μου σαν μια συγχρονισμένη μπάντα της λυρικής. Η ευτυχία παίρνει τη θέση του φόβου και το χαμόγελό μου αποτελεί τον πρωταγωνιστή της ημέρας, μαρτυρώντας τη χαρά μου.

Εκείνη τη στιγμή, οι λέξεις μπαίνουν σε μια σειρά, χωρίς να τις ελέγγω απολύτως. Ξεκινάω πάλι να μιλάω. Η λογική έχει χαθεί, το συναίσθημα για ακόμη μια φορά επικρατεί.

Ο ουρανός καθημερινά παίρνει πολλά χρώματα: μωβ, ροζ, μπλε, πορτοκαλί...

Έχει σύννεφα που ρίχνουν αστραπές και βροχή. Έχει αστέρια να τον στολίζουν, κάνοντας το μαύρο σκοτάδι του πιο όμορφο και μυστήριο στα μάτια των ανθρώπων. Τη μια στιγμή έχει ήλιο, ενώ την άλλη έχει βροχή.

Παρόλα αυτά όλοι οι άνθρωποι συνεχίζουν να τον αποκαλούν όμορφο, όπως και αν είναι, ό,τι χρώμα κι αν έχει πάρει. Ακόμα και αν δεν έχουν τη δυνατότητα να βγουν έξω εξαιτίας του. Αυτό συμβαίνει, επειδή ο ουρανός μας διηγείται την ιστορία του, το ταξίδι της ζωής του, είτε αυτό έχει φουρτούνες, είτε όχι και συνεχίζει να αρέσει σε όλους τους ανθρώπους, γιατί είναι «ειλικρινής» με τον εαυτό του. Ο σκοπός του είναι να διηγηθεί ένα ταξίδι, μια ιστορία που θα αγαλλιάσει και θα ηρεμήσει όλους τους ανθρώπους, μέσα από όλες τις φάσεις που τους δείχνει. Γιατί δεν κάνουμε το ίδιο λοιπόν και με τους ανθρώπους; Να τους αγαπάμε, όπως και αν είναι. Να αγαπάμε τόσο την καλή, όσο και την κακή τους πλευρά. Να τους δεχόμαστε, όπως και αν είναι, ό,τι χρώμα και αν έχουν. Το μόνο σίγουρο είναι ότι έχεις μόνο μια ζωή για να αλλάξεις. Το ερώτημα, όμως, είναι πόσες φορές θα πεθάνεις, μέχρι να συνειδητοποιήσεις ότι θα ζήσεις μόνο μια φορά;

Η ιδέα είναι να ζήσεις το σήμερα, σαν να ήταν η τελευταία σου ημέρα πάνω στη γη και ταυτόχρονα να ζήσεις το σήμερα σαν να πρόκειται να ζήσεις για πάντα!

Πρέπει να γευτείς λεμόνι και αλάτι, για να εκτιμήσεις τη γλυκιά γεύση μιας σοκολάτας.

Πρέπει να γρατζουνιστούν τα γόνατα και τα σχέδιά σου, για να εκτιμήσεις το ίδιο τη βροχή και το ηλιοβασίλεμα.

Ας μη μένουμε μόνο στην εικόνα, ας ψάξουμε λίγο πιο βαθιά κι ας βρούμε την ουσία πίσω από κάθε άνθρωπο...

Η ομιλία έλαβε τέλος, αλλά η εισαγωγή σε μια πιο δίκαιη, αποδεχτή κοινωνία είχε μόλις ξεκινήσει!